

תת"ע 14285/05/22 - מדינת ישראל נגד סיון לינור אהרון

בית משפט השלום לתעבורה במחוז תל-אביב (בת-ים)

תת"ע 14285-05-22 מדינת ישראל נ' אהרון
בפני כבוד השופט שי שלחבה

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד
פזית הירשמן

המאשימה

נגד

סיון לינור אהרון

הנאשמת

הכרעת דין

רקע

בניגוד לתקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, (להלן: "תקנות התעבורה").

.5.5 בהתאם לעובדות כתוב האישום, נabraה העבירה ביום 9.2.22, בק"מ 122.8 בכביש 20 ק"מ מדרום לדרום מצפון בעת שהנאשمت נהג ברכב מסווג מרצדס בנץ.

במסגרת פרשת התביעה העיד رس"מ רועי רז (להלן: ע"ת) ובמסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשمت. הצדדים הציגו את סיכומיהם בע"פ.

חקירות העדים וסיכום הצדדים

במסגרת חקירתו הראשית של ע"ת, הוגש באמצעותיו הודעת תשלום קנס/תעבורה מיום 9.2.22 שערך וכן סרטון מצלמת גוף שצולם. הודעת התשלום והסרטון סומנו ת/1 ו- ת/2 בהתאם.

במסגרת חקירתו הראשית, מסר ע"ת כי תנוחת הישיבה באופןו באמצעותיו אcdf את העבירה לכארה, מאפשרת לצפות בפנים הרכב וכאשר הוא נוסע במקביל לחלון הקדמי ביכולתו להבחן בכל המתרחש בחלקו הקדמי של הרכב, מושב הנהג ומושב הנוסע.

במסגרת חקירתו הנגדית, ציין ע"ת כי ראה את הנאשمت אוחזת בטלפון ודברים שרשם במסגרת ת/1 צין את צבע

עמוד 1

טלפון והגובה בו היה. לשאלת הנאשمت, מסר ע"ת כי אם לא צין את העובדה שבתה של הנאשمت נסעה עמה ברכב, נראה שלא ראה אותה.

בחקירתה הראשית אמרה הנאשמת הטלפון הניד הונח בתא בגובה ידית ההילוקים, כשהוא מחובר למטען. לדבריה, למטען הטלפון קושי במגעים והוא הרימה את הטלפון הניד בכך לראות שהטעינה הטלפון מתבצעת. כן סיפרה שבתה נסעה עמה ברכב והוא לא תסכן אותה.

בחקירתה הנגדית הדגימה הנאשמת את פועלתה בעת העבירה לכואורה ואמרה "אני רק הרמתי, ישרתי מעט את הניד כדי לוודא שהטעינה מתבצעת". לדבריה בעת שהחזרה את המכשיר לתא הבחן בה ע"ת ולשאלת בית המשפט ענהה שנגעה במטען.

בתשובה לדברי ב"כ המאשימה לפיהם בעת הדגימה באולם, הרימה את הטלפון, מסרה הנאשמת כי בזמן האירוע נגעה בכבל ובאולם החזקה בטלפון בכך להדגים. כן מסרה שעלה מנת להבחן האם הטלפון מחובר למטען, די להבחן בסיסך. הנאשמת מסרה כי בידה אישור ממרפאת שניים המראה שלאחר האירוע שהטהה בה עם בתה.

בסיכון טענה ב"כ המאשימה כי גרסת הנאשמת توאמת לגרסת ע"ת שעמדו אמינה, רציפה ולא סתיות. לגישתה אמרה הנאשמת במסגרת הדיון בבית המשפט כי אחזה בתחום הטלפון בכך לוודא שככל הטעינה מחובר ופועל כראוי ולאחר מכן שינתה את גרסתה וטענה שנגעה במטען בלבד, פעולה מהוות אף היא נגעה בטלפון. לגישת המאשימה לא ניתן לוודא שהטען והטלפון מחוברים מבלתי לגעת בשניהם.

בסיכון טענה הנאשמת שמלכתחילה אמרה שנגעה במטען בלבד ולאחר מכן מחובר בכבל לטלפון הניד, הרי שכל תגובה של הכבול תזיז גם את הטלפון. כן הטילה ספק בגרסת ע"ת לפיה היה לו שדה ראייה ברור של פנים הרכב, לאור העובדה שלא הבחן בתה. בהתייחס להדבמה שערכה באולם בית המשפט, צינה שמאחר ולא עמד לרשותה תא, נאלצה לגעת בטלפון אבל באירוע המדובר לא נגעה בኒיד.

ניתוח ומסקנות

יעין ב-1/1 מראה כי ע"ת צין בו את אשר צין בעדותו בבית המשפט. כן כתוב כי בעת שסימן לנאשמת לעצור הורידה האחורה את הטלפון לכיוון מושב הנוסע, שומר על קשר עין רציף מרגע זיהוי העבירה עד לעצירת הרכב וכי הנאשמת נסעה ברכב בלבד. בתייעוד דברי הנאשמת ב - 1/1 נרשם כי מסרה שرك ניסתה לחבר את כבל הטעינה.

אצין כי ככל הנראה בשל שגגה, שיתכן וקשורה במוותב, לא נמצא בחומר הראיות סרטון מצלמת הגוף אשר סומן ב - 1/2. עם זאת, לאחר ו - 1/2 האמור מתעד את המפגש שנערכ ל עבר ביצוע העבירה לכואורה לגביו לא קיימת מחלוקת בין הצדדים והצדדים לא הפנו אליו בפרוטוקול ובסיכוןם, סברוני כי היעדרו של 1/2, אינם גורם לשינויים משמעותיים במסקנות שאפיק.

מכל האמור עולה שע"ת סבור שראתה את הנאשמת אוחזת בטלפון כshedah הראייה שלו היה ברור. הנאשمت מסרה בתחלת עדותה הראשית כי הרימה את הטלפון ובתחלת חקירתה הנגדית כי "ישרה" מעט את הניד. בחקירתה הנגדית

גם מסרה של מנת לראות האם הטלפון מחובר למטען, די להבחן בכך. בהמשך חקירתה הנגדית ובxicomיה הסבירה הנאשמת כי נגעה במטען בלבד ומצויה במטען גורמת לתזוזה בטלפון המחבר אליו. דברים אלו נראים כתואמים את תיעוד תגובתה במסגרת ת/1.

עוד עולה מהאמור שע"ת סבר שהנאשמת נסעה ברכבת לבדה בעודו שלטענה, בתה נסעה עמה ושבה במושב האחורי.

לזכותה של הנאשمت אנית תחילת כי גרסתה לפיה אחזה במטען הטלפון בלבד מדיקת.

סקירת הפסיקה בנוגע לעבירה נשוא כתוב האישום שכגד הנאשמת, לא הצבעה על כך שקיימת פסיקה ישירה בשאלת האם אחזה במטען המחבר לטלפון הניד מזווה "אחזיה" או "שימוש" בטלפון ניד.

פניה לפסיקה הדנה בהיקפו ותכליתו של איסור השימוש/האחזיה בטלפון ניד מלמדת על פירושו הרחב של האיסור האמור.

כך למשל במסגרת **רעפ 16/2010020 ברוך בן יוסף נ' מדינת ישראל** (פורסם בנו^{24.4.2018}) ("שני האיסורים נועדו למנוע את הפניות תשומת הלב מן הנהיגה וזאת הן בדרך של אחזית הטלפון בעת הנהיגה והן בדרך של שימוש פעיל בו. הכוונה לאיסור האחזיה ואיסור השימוש הפעיל.... זאת, לאחר מכן ספק בכך שהן האחזיה והן השימוש בטלפון בעת הנהיגה פוגעים באופן ממשי ביכולתו של נהוג לנוהג באופן בטוח ומסכינים בכך את סביבתו, את עצמו ואת יתר משתמשי הדרכים").

כן בעפתח (ת"א) 9847-04-13 **תומר ברין נ' מדינת ישראל** (פורסם בנו^{16 Mai 2013}) ("עדתי היא שעיון בתקינה כלליתה, על כל מרכיביה יסודותיה, מחייב להגע למסקנה שהאיסור הוא להשתמש בטלפון, ככלומר, לדבר בו, לשילוח ולקראוי מסרונים, לשחק בו, או אף להשתמש באפליקציות כגון S.P.G., אך לא לשאתו בלבד. הפרשנות הנכונה היא לראות קיומו של האיסור רק כאשר השימוש הוא שימוש אופייני למכשיר הטלפון, וכਮובן טלפון חכם, לא שימוש בו כחפץ דומם").

פרשנות אחרת תביא לתוצאה בלתי סבירה בעיני, כי גם מי שמחזיק, כשהרכיב בתנועה, טלפון סגור (כבי) (או לי) אף באריזתו בנסעה מהחנות שנרכש לבתו) באופן שאינו קבוע ברכבת, עובר עבירה."

ולפנינו, "תכליתם של דיני התעבורה, הפקודה ותקנותיה, הוא להגן על שלומם ובטיחותם של עוברי הדרך באופן מרבי" וזאת תוך יצירת אפשרות לתנועת כלי הרכב ועובד הדרך לנوع ביעילות. תכליתה של תקנה 28(ב) במסגרת התקבלית הכלכלית, הינה להבטיח את שליטהו של האוחז בהגה או בכידון ברכבו, בכך שלא יסיר ידיו מהם לצורך תפעול מכשיר הטלפון וכי המכשיר יונח באופן יציב המונע את נפילתו והוצרך להגביל לכך".

עיוון בתקנה הקורובה לתקנה 28(ב), תקנה 28(א) מלמד כי על פי זו "נוהג רכב חייב להחזיק בידיו את ההגה או הכידון כל עוד הרכיב בתנועה; אולם רשאי הוא להסיר יד אחת מן ההגה או הכידון אם עליו לעשות בה דבר להבטחת פעולתו התקינה של הרכב או לקיום כללי התנועה".

מכל האמור לעיל עולה להבנתי, שאיסור השימוש בטלפון הניד חל על כל השימושים בטלפון ככח ומטרתו להבטיח את עמוד 3

פעילותו התקינה של הרכב והשליטה בו.

דומני שהרצינול האמור חל גם כאשר הנגיעה הנה במתען המחבר לטלפון. האחיזה במתען, נועדה לצורך השימוש בטלפון ולצורך ערכתה, יש להסיר את הידיים מן הגהה באופן שעלול לפגוע בשליטת הנהג ברכב.

תקנה 28(א) שהוזכרה, אינה חלה על העבירה נשוא כתוב האישום שבפני, אך דומני שאף ממנה ניתן ללמידה כי פעולה של הסרת היד מהגהה לצורך בדיקת פעילותו התקינה של הטלפון, אינה קשורה להבטחת פועלתו התקינה של הרכב.

סבירוני כי אף אם אני לטובתה של הנאשمت כי רק "נגעה" במתען ולא "אחזה" בו, לא יועיל לה הדבר, לאור התכליית הרחבה שתוארה כעומדת בסיס העבירה בה הוואשמה. נגעה לכשעצמה מהוות מאיין אחיזה ובכל מקרה יש בה כדי לגרום להסרת יד מן הגהה באופן הפוגם בשליטה ברכב.

אף אם נפלה שגגה, במסקנותי המשפטיות, הרי שלהנתי גברת עדותו הקוורנטית של ע"ת על זו של הנאשمت. דברי הנאשمت כפי שנרשמו בפרוטוקול בית המשפט כלל ציון כי נגעה בטלפון, "ישרה" אותו וכי נגעה במסך (מן הסתם של הטלפון) מספיקה בכך לראות האם המתען מחובר או לא. דברים אלו אינם תואמים את גרסת הנאשמת לפיהם נגעה במתען בלבד ויוצרים קושי מסוים בקבלה עמדתה במלואה.

לא הטעמתי מכך שקיים קושי מסוים בעובדה שע"ת ציון כי הנאשمت נסעה בלבד בעוד שזו טענה שנסעה עם בתה. עם זאת, אין בעניין זה הנמצא בפריפריה של נושא הדיון בכך להפחית מאמיןות עדותו של ע"ת לרמה המונעת היישנות עליה.

לאור האמור לעיל ולאחר שבתי והזהרתי עצמו, שכן עדות ייחידה הוצאה בפני במסגרת פרשת התביעה, הרי שלהנתי אף ברמה העובדתית ולא קשור לשאלת המשפטית שתוארה, עדמה המשימה בנטל הנדרש ממנה להוכחת אשמתה של הנאשמת.

אשר על כן, החלטתי להרשיע את הנאשמת בעבירה המיוחסת לה בכתב האישום של נהגה ברכב הנמצא בתנועה, תוך אחיזה או שימוש בטלפון ניד שלא באמצעות דיבורית, בניגוד להוראות תקנה 28(ב)(1) לתקנות התעבורה.

זכות ערעור כדין

ניתנה היום, י"ז כסלו תשפ"ג, 11 דצמבר 2022, במעמד הצדדים